

Sygn. akt IV P 8/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Szwałd
Ławnicy:	Barbara Kandefer Irena Śmietana
Protokolant:	Dorota Korzec

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 r. w Krośnie

sprawy z powództwa **D. Ś. (1)**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna w J.**

o przywrócenie do pracy

I przywraca powódkę D. Ś. (1) do pracy u pozwanego (...) Spółka Akcyjna w J. na poprzednich warunkach pracy i płacy

II w pozostałym zakresie postępowanie umarza

III zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w J. na rzecz powódki D. Ś. (1) kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) - tytułem zwrotu kosztów procesu

IV nakazuje Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w J. kwotę 2400 zł (słownie: dwa tysiące czterysta złotych) – tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sygn. akt IV P 8/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 kwietnia 2017 roku

Powódka D. Ś. (1) w pozwie przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna w J., zmodyfikowanym do protokołu rozprawy w dniu 25 kwietnia 2017 r., wniosła o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, ewentualnie o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę w wysokości 12 000 zł.

Do protokołu rozprawy w dniu 25 kwietnia 2017 r. powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że zatrudniona była u pozwanego od maja 2008 r. W grudniu 2016 r. pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, tj. na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. Decyzja pracodawcy jest przedwczesna. Wniosek powódki o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego nie został rozpoznany. Kodeks pracy nakłada na pracodawcę obowiązek podawania przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Przyczyna musi być konkretna. Nie wystarczy zatem ogólny zwrot.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w J. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zarzucił, że organ rentowy w odpowiedzi na pytanie pozwanego wskazał, że okres zasiłkowy powinien być liczony powódce od 27 czerwca 2016 r. Zgodnie z tym okres 182 dni, stanowiący okres ochronny, upłynął w dniu 26 grudnia 2016 r. Początkowo podczas rozmów z pozwanym powódka wskazywała, że nie będzie starać się o zasiłek rehabilitacyjny, gdyż najprawdopodobniej powróci do pracy. Natomiast 21 grudnia 2016 r., ze sporym opóźnieniem, tj. zaledwie 5 dni przed zakończeniem okresu składkowego, powódka podjęła decyzję o złożeniu wniosku o zasiłek rehabilitacyjny. Okres składkowy powódki zakończył się 26 grudnia 2016 r., zatem rozwiązanie z powódką umowy o pracę nie było przedwczesne. Powódka nie wyjaśniła, dlaczego rozwiązanie z nią umowy o pracę było przedwczesne. Powódka pomija fakt, iż pracodawca czynił starania, by powódka została poinformowana o przysługujących jej prawach. Powódka musiała mieć świadomość zbyt późnego złożenia wniosku o zasiłek rehabilitacyjny. Okres ochronny powódki minął, zatem pozwany mógł skorzystać z prawa rozwiązania umowy o pracę. Pozwany w dniu 24 stycznia 2017 r. przełał na konto bankowe powódki ekwiwalent w wysokości 3 157,58 zł, natomiast w dniu 27 marca 2017r. pozostała kwota skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w jego wypłacie.

Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu, z uwagi na fakt, że pozew nie zawierał oświadczenia czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 25 czerwca 2007 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna w J. zatrudnił powódkę D. Ś. (2) na czas określony do 31 grudnia 2007 r. na stanowisku wydawca magazynowy w dziale obsługi klienta i logistyki w S., w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie na podstawie kolejnej umowy na czas określony pozwany zatrudnił powódkę do 30 kwietnia 2008 r. na tych samych warunkach zatrudnienia.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 30 kwietnia 2008 r. pozwany zatrudnił powódkę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na tych samych warunkach zatrudnienia.

Na mocy porozumienia z dniem 8 lutego 2010 r. pozwany powierzył powódce stanowisko kierownika magazynu (centrum (...)).

W piśmie z dnia 29 grudnia 2016 r. pozwany zawarł oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego – art. 53 § 1 pkt 1b k.p.

Pismo zostało odebrane 2 stycznia 2017 r.

Dowód : akta osobowe powódki

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od 27 czerwca 2016 r. do 25 grudnia 2016 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) decyzją z dnia 21 marca 2017 r. nr (...) przyznał D. Ś. (2) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 grudnia 2016 r. do 2 stycznia 2017r. w wysokości 90 % podstawy wymiaru.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) decyzją z dnia 30 marca 2017 r. nr (...) przyznał D. Ś. (2) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 3 stycznia 2017 r. do 25 marca 2017r. w wysokości 90 % podstawy wymiaru.

Dowód : decyzja z 21.03.2017 r. k.57, decyzja z 30.03.2017 r. k.57, raport nieobecności k.38,

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

Sąd nie uwzględnił pozostałych wniosków dowodowych stron, bowiem dokumenty zalegające w aktach sprawy były wystarczające do wydania wyroku, a pozostałe wnioski dowodowe były zbędne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzut pozwanego o odrzucenie pozwu z uwagi na niezawarcie w nim informacji czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku, gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich nie podjęcia (art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c.) jest nieuzasadniony. Sąd Apelacyjny (...) w postanowieniu z 6 lipca 2016 r. sygn. akt I ACz 823/16 wskazał, że „jeżeli powód wezwany do uzupełnienia istniejących braków formalnych, uzupełnił je z wyjątkiem podania czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, to brak tej informacji nie uniemożliwia nadania sprawie biegu (...)”. Dlatego zarzut pozwanego w zakresie odrzucenia pozwu z tej przyczyny był nieuzasadniony.

Artykuł 53 § 1 pkt. 1b k.p. stanowi, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej sześć miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Przepis ten przewiduje możliwość rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia, czyli ze skutkiem natychmiastowym, z powodu przedłużającej się, usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy. Przy tym zauważyć należy, że zanim nie upłynie przewidziany prawem okres upoważniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, to okres ten jest okresem, w którym nie można wypowiedzieć pracownikowi umowy o pracę.

W rozpoznawanej sprawie powódka w trakcie procesu dołączyła decyzje ZUS w (...) z dnia 21 marca 2017 r. oraz 30 marca 2017 r. o przyznaniu jej świadczenia rehabilitacyjnego na pierwsze trzy miesiące, tj. od 26 grudnia 2016 r. do dnia 25 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt II PK 105/15 wskazał, że regulacja zawarta w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. jest jasna i obowiązuje również wtedy, gdy opóźnia się pozytywne rozpoznanie wniosku o zasiłek chorobowy albo o świadczenie rehabilitacyjne. Jeżeli postępowanie o zasiłek trwa dłużej niż podstawowy okres zasiłkowy, to pracodawca podejmuje określone ryzyko naruszenia art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., gdyż może się okazać, że pracownik uzyskuje dalszy zasiłek lub świadczenie rehabilitacyjne, przedłużające okres ochrony przed rozwiązaniem zatrudnienia bez wypowiedzenia.

Zauważyć należy, że w tej kwestii orzecznictwo sądowe jest ugruntowane i utrwalony jest pogląd, że, jak to wskazał Sąd Najwyższy w przytoczonym wyroku, pracodawca rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia, podejmuje ryzyko naruszenia art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., w razie przedłużającego się rozpoznania wniosku o świadczenie rehabilitacyjne.

Powołany przepis jest jednoznaczny. Zawiera on normę prawną o charakterze bezwzględny, która nie przewiduje odstępstwa od zasady w niej przewidzianej, ani nie wskazuje na konieczność zachowania przez pracownika jakichkolwiek terminów dla utrzymania ciągłości w okresach zasiłkowych. Ciągłość tą zachowuje organ rentowy przez ustalenie prawa do świadczenia od dnia, z którym prawo do świadczenia powstało.

Pozwany czyni zarzut powódce, że zbyt późno podjęła decyzję o złożeniu wniosku o świadczenie rehabilitacyjne. Pozwany w tym przypadku zdaje się zapominać, że stan zdrowia nie jest kategorią pewną i wyliczalną. Stan zdrowia

nie jest zależny od woli człowieka. Nie można ustalić do kiedy będziemy chorować, a od kiedy będziemy zdrowi. Trudno zatem zarzucać powódce, że do końca okresu zasiłkowego wyczekiwała z podjęciem decyzji o złożeniu wniosku o świadczenie rehabilitacyjne.

Nie jest także możliwe wyliczenie końcowego terminu do złożenia wniosku o przedmiotowe świadczenie, tak by organ rentowy miał odpowiedni czas na podjęcie decyzji, bowiem często sprawa wniosków o zasiłek chorobowy czy świadczenie rehabilitacyjne trafia z odwołaniem do sądów powszechnych. Wtedy postępowanie się przedłuża i cała ewentualna kalkulacja traci sens. Jak już wyżej wskazano art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. nie zawiera terminów do składania wniosków o świadczenia chorobowe czy rehabilitacyjne. Zatem wymaganie ich stosowania od powódki było nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze sąd przywrócił powódkę do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powódka cofnęła powództwo, tj. w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

O kosztach sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. oraz na mocy § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm./ i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącą jednokrotną stawkę minimalną.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2016, poz. 623 tj.) nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z tym Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 2400 zł tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.